

4) Forslag under Nr. 2 til Lovforslagets Titel af Udvalget (med Undtagelse af Bille):

Ordene: „Lov angaaende en foreløbig Bevilgning“ forandres til: „midlertidig Finantslov“.

vedtoges med 69 Stemmer mod 9.

Lovforslagets saaledes forandrede Titel

vedtoges uden Afstemning.

Derpaa fattes Lovforslagets Overgang til 3die Behandling under Afstemning og vedtoges enstemmig med 85 Stemmer.

Endringsforslag til Sagens 3die Behandling indskaldtes til Indgivelse inden næste Dags Middag Kl. 1.

Man gik derefter til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af Forslag til Beslutning af Folkethinget, indeholdende en Opskrift til Justitsministeren.

(Forslaget og den afgivne Betænkning findes i Tilleg B., Sp. 417 ff.).

Ordføreren (S. A. Hansen): Den Beslutning, som det her af det paagældende Udvalgs Flertal er foreslaaet Thinget at vedtage, er Ledslaget af faa fuldstændige Oplysninger om Alt, hvad der er gaaet forud for dette Forslag, at Thingets ærede Medlemmer ville være fuldstændig bekendte med Sagens Stilling indtil det Dieblit, da den foreløbige Betænkning blev afgiven. Jeg kan derfor forsaane det ærede Thing og mig selv for at komme vidtløftig ind paa disse forskellige forudgaaede Skrivelser, som ere det ærede Thing bekendte; det kan derfor kun være min Opgave ganske kortelig at bringe i Grindring, hvorledes Sagen staar, og hvad der har foranlediget Udvalgets Flertal til at fremsætte sit Forslag til Beslutning. Af de forskellige Anker, der ere førte i de Andragender, der have været Gjenstand for Udvalgets Behandling, er der flere, som ikke kunne foreligge for Folkethinget, Anker, som i ethvert Fald for Diebliffet angaa Forhold, der for Tiden maa være Folkethinget som saadant uoedkommende. Derimod har der foreligget et Par Punkter i disse Andragender, som ligesom og med fuld Besjælfelse maatte siges at ligge indenfor Thingets fuldstændige Omraade, og som ikke gik ud paa mindre end Anker over, at der skulde være begaaet Brud paa Grundlovens Paragrafer om Trykkesfrihed, § 86, og om Forsamlingsfrihed, § 88. Det er naturligt, at Udvalget først og fremmest maatte undersøge, om disse Anker virkelig indeholdt Sandhed, og forsaavidt dette viste sig, da nærmere at under-

søge, hvorledes disse Anker, disse Kjendsgjæringer, som der klagedes over, maatte betragtes, sammenholdte med Grundlovens Bestemmelser, og derpaa anstille en omhyggelig Overveelse af, hvorvidt de virkelig maatte siges at være Overtrædelser af Grundlovens Bud. Efter hvad der forelaa, kunde det imidlertid ikke være nok for Udvalget alene at søge at danne sig en afgjort Mening om Sagen og paa denne bygge en Indstilling til Thinget. Det var Udvalgets Pligt i Forveien at forskaffe sig alle de Oplysninger, som foruden det, der forelaa, maatte kunne høves eller staffles hos Justitsministeren og igjennem ham hos Andre, som maatte kunne give slige Oplysninger, naar det viste sig, hvad vi jo forudsatte i den Skrivelse til Justitsministeren, som er aftrykt, og som foreligger de Herrer, at det, der her klagedes over, forsaavidt det forholdt sig rigtigt, ikke kunde være Justitsministeren ubekendt, og at han derfor maatte have anstillet adskillige Overveelser og Betragtninger, som vi ogsaa kunde ønske at faae meddelte. Udvalget udbød sig derfor af den høitagtede Justitsminister meddelt, for det Første, om der havde været rettet lignende Klager til Justitsministeriet, og dersom dette var Tilfældet, hvad der da fra velbemeldte Ministeriums Side i den Henseende maatte være blevet svaret eller foretaget, og dernæst Gjenparten af de Sagen vedrørende Dekreter og lignende Aktstykker samt overhovedet saadanne Aktstykker, som kunde sætte Udvalget i Stand til at bedømme, om der i Politidirektørens paaanførte Optreden, forsaavidt en saadan havde fundet Sted, kunde antages at foreligge nogen Tilfidesættelse af Grundlovens Bestemmelser angaaende Forsamlings-, Forenings- eller Pressefriheden. Paa denne Anmodning til Justitsministeren modtog Udvalget en Skrivelse, som det ærede Things Medlemmer ogsaa kjende, og hvori den høitagtede Minister udtaler, at, forsaavidt man har udbeet sig meddelt, om der til Justitsministeriet har været rettet lignende Klager som dem, der saaledes berettes at være indgivne til Folkethinget, og hvad der i den Anledning maatte være blevet svaret eller foretaget, skal han „ikke vægre sig ved“ at efterkomme det ærede Udvalgs Ønske. Allerede disse Udtryk forekom Udvalget lidt mærkelige, thi efter Grundlovens § 64 har Thinget Ret til at fatte Beslutning angaaende indkomne Andragender, og naar det maatte være den ærede Ministers Mening, at han kunde vægre sig ved at meddele de Oplysninger, han havde, angaaende Indgivelsen af saadanne Andragender, saa vilde det jo derved være umuliggjort Folkethinget at fatte Beslutning over saadanne Andragender, og vi skulde derfor antage, at det maatte være den høitagtede Justitsministers Mening, at han i slige Tilfælde maatte give de Oplysninger, han havde med Hensyn til slige Andragender. Men paa hvad man i Ørigt ønskede sig oplyst om, svarede den høitagtede Minister os